

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและ
เทคโนโลยีอวกาศ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบปกติของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 (เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ

นางสาวยูอานาร์ นุ่งอาหลี*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบทดลอง (Experiment Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 (เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ ประชากรในงานวิจัยนี้ คือ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 (เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 120 คน 4 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 (เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 60 คน 2 ห้องเรียน ได้จากกลุ่มตัวอย่างง่ายจากการจับสลากกลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 1 เป็นนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การจัดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 30 คน กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 เป็นนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การจัดการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 30 คน โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเองจากนักเรียน ในระหว่างเดือนธันวาคมถึงเดือนมกราคม 2558 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือเครื่องมือที่ใช้การวิจัยครั้งนี้มี 2 ชนิด คือแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบปกติ สำหรับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศ และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศเป็นแบบทดสอบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 1 ฉบับ 35 ข้อ

ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

คำสำคัญ

การจัดการเรียนรู้แบบปกติ, การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, นักเรียน

*สาขาการสอนวิทยาศาสตร์

บทนำ

การศึกษาถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาคุณภาพของคนในประเทศ โดยรากฐานของชาตินั้น คือ คน และรากฐานของคน คือ การศึกษา ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554) ได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพคนและสังคมไทยสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนให้มีคุณธรรมนำความรู้ เกิดภูมิคุ้มกัน โดยพัฒนาจิตใจควบคู่กับการพัฒนาการเรียนรู้ให้มีความรู้พื้นฐานเข้มแข็ง มีทักษะชีวิต พัฒนาสมรรถนะทักษะของกำลังแรงงานให้สอดคล้องกับความต้องการ พร้อมก้าวสู่โลกของการทำงานและการแข่งขันอย่างมีคุณภาพสร้างและพัฒนากำลังคนที่เป็นเลิศโดยเฉพาะการสร้างสรรคนวัตกรรมและองค์ความรู้ ส่งเสริมให้คนไทยเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2550, หน้า 50) สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 4)

การจัดกระบวนการเรียนรู้โดยกระบวนการกลุ่มร่วมมือ (Cooperative learning) เป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และความสำเร็จของกลุ่ม คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น หากแต่จะต้องร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม (วิลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2547, หน้า 50) และเป็นการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาความคิดของนักเรียน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันนับเป็นการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีทำให้เกิดความเข้าใจ การอภิปรายปัญหา การยอมรับฟังความคิดเห็น การวิเคราะห์วิจารณ์ การยกย่องชมเชยในสิ่งที่เพื่อนทำดี การให้กำลังใจและสนับสนุนด้วยความจริงใจ จะช่วยให้ให้นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็น เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสามารถในการคิดวิเคราะห์ (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2540, หน้า 234) ส่งเสริมให้นักเรียนมีความสัมพันธ์กับบุคคลที่หลากหลาย ใช้ความคิดวิจารณ์ญาณในระดับที่สูงมากขึ้นมีแรงจูงใจในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน การจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) เป็นรูปแบบการสอนที่มีเทคนิคการสอน

มากมาย ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค TGT การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค STAD หรือ การจัดการเรียนรู้แบบ JIGSAW เป็นต้น (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ, 2547 , หน้า10)

ซึ่งในปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนส่วนใหญ่จะใช้วิธีการบรรยายตามเอกสาร ใช้ Power Point และวีดิทัศน์เป็นสื่อช่วยสอนในบางรายวิชา ซึ่งส่งผลให้นักเรียนนั่งฟังเพียงอย่างเดียวโดยไม่ได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ไม่เกิดความคิดที่หลากหลาย ไม่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น ดังนั้นผู้ทำวิจัยจึงได้นำจุดบกพร่องที่พบมาคิดแก้ปัญหาโดยการจัดการเรียนการสอนแบบให้นักเรียนมุ่งพัฒนาตนเองโดยการให้นักเรียนสนุกกับการเรียนรู้ได้ต่อไปในอนาคต งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่จะจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยี อวกาศ ประสบความสำเร็จและนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นด้วย เหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศ ที่ได้รับการสอนแบบการสอนแบบร่วมมือ กับสอนแบบปกติ เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้สำหรับรายวิชาวิทยาศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 (เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร คือประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 (เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 120 คน 4 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 (เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 60 คน 2 ห้องเรียน ได้จากกลุ่มตัวอย่างอย่างง่ายจากการจับฉลาก โดยกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 เป็นนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การจัดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 30 คน และกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 เป็นนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การจัดการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 30 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ คือ วิธีการจัดการเรียนรู้ แบ่งเป็นการสอนโดยใช้การจัดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และการสอนโดยใช้การจัดการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้การวิจัยครั้งนี้มี 2 ชนิด คือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้
 - 1.1 เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้สอนกลุ่มทดลอง
 - 1.2 แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบปกติที่ใช้สอนกลุ่มควบคุม
2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศเป็นแบบทดสอบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 1 ฉบับ 20 ข้อ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 (เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 (เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 60 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ดังนี้

1. ติดต่อประสานงานกับทางโรงเรียนเทศบาล 1(เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ และจัดทำหนังสือเพื่อขอเข้าพบผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ และครูที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่จะขอเข้าไปสอนแทน
2. ยื่นหนังสือกับทางโรงเรียนโรงเรียนเทศบาล 1 (เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการและเข้าพบผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ และครูที่เกี่ยวข้องกับวิชารายวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการเข้ามาสอน
3. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ เรื่อง ปรากฏการณ์

ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1(เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในเนื้อหาวิชาเดียวกัน จุดประสงค์การเรียนรู้เดียวกัน และระยะเวลาทดลองเท่ากัน คือ จัดการเรียนการสอน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง สัปดาห์ที่ 5 อีก 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 9 ชั่วโมง

3.1 กลุ่มทดลอง สอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

3.2 กลุ่มควบคุม สอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

4. ทดสอบย่อยท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ทุกครั้งเมื่อมีการสอนเสร็จในแต่ละแผนการเรียนรู้
5. ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศ หลังเรียน
6. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 (เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ โดยการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ
7. วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อาณาจักรการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 (เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ
8. และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีวิธีการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1(เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ

สรุปผลการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

อภิปรายผล

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องปรากฏการณ์ของโลกและเทคโนโลยีอวกาศด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบปกติของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1(เยี่ยมเกษสุวรรณ) จังหวัดสมุทรปราการ ที่มีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน ได้ดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีค่าเฉลี่ย สูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติคือตามคู่มือครูของสสวท. ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถต่างกัน มีทั้งนักเรียนที่เรียนเก่ง ปานกลางและอ่อนในการเรียนและการทำกิจกรรม โดยสมาชิกทุกคนมีบทบาทหน้าที่ชัดเจน สอดคล้องกับแนวคิดของ Johnson and Johnson (1997, p.276) ว่าการเรียนแบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้ร่วมมือช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็กๆประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน ทำงานร่วมกันเพื่อเป้าหมายกลุ่ม สมาชิกมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม มีการฝึกและใช้ทักษะการทำงานกลุ่มร่วมกัน ผลงานของกลุ่มขึ้นอยู่กับผลงานของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม สมาชิกได้รับความสำเร็จร่วมกัน เป็นการร่วมมือกันทำงานกลุ่มด้วยความตั้งใจและเต็มใจรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ในกลุ่มของตน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำให้งานของกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายของงานได้ เกิดการช่วยเหลือกันอย่างแท้จริง โดยนักเรียนที่เรียนเก่งและปานกลางจะช่วยเหลือและช่วยอธิบายเนื้อหาให้กับนักเรียนที่เรียนอ่อน ทำให้นักเรียนที่เรียนอ่อนรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม สามารถสร้างความสำเร็จให้กับกลุ่มและทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จบรรลุวัตถุประสงค์ของกลุ่มได้เท่ากับนักเรียนเก่ง ซึ่งสมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองเท่านั้น หากแต่จะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ดังนั้นความสำเร็จและความล้มเหลวของกลุ่มสมาชิกในกลุ่มจะต้องรับผิดชอบร่วมกัน จึงก่อให้เกิดบรรยากาศให้นักเรียนได้พูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างมีเหตุผล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Slavin(1990, p.5) ซึ่งกล่าวว่าเรียนแบบร่วมมือจะช่วยให้ผู้เรียนใช้ความสามารถเฉพาะตัวและศักยภาพในตนเองร่วมมือกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้โดยที่สมาชิกในกลุ่มตระหนักว่าแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ดังนั้นความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่ม ขึ้นอยู่กับสมาชิกกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มจะมีการพูดคุยกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ส่วนการเรียนแบบปกตินั้นจะไม่มีกำหนดให้มีการจัดกลุ่มผู้เรียนโดยอิสระตามลำดับความสามารถของนักเรียน ในการทำกิจกรรมนักเรียนที่เรียนเก่งจะเป็นผู้ทำกิจกรรม จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า เมื่อให้นักเรียนรวมกลุ่มกันทำงาน นักเรียนจะรวมกลุ่มกับเพื่อนที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน นอกจากนี้สาเหตุสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ส่งผลให้นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยการเรียนแบบปกติ คือการ

ให้รางวัลโดยการเรียนแบบร่วมมือนั้นจะมีการให้รางวัล ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้นและเป็นแรงเสริมที่จะให้สมาชิกในกลุ่มร่วมกันทำงานให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน มีความรับผิดชอบและช่วยเหลือพึ่งพากันเพราะถ้าสมาชิกคนใดคนหนึ่งไม่เข้าใจในเนื้อหาบทเรียนนั้นจะส่งผลกระทบต่อคะแนนทั้งหมด ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของสกินเนอร์ (1953, pp. 69-78) ในเรื่องของการเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) เป็นการให้แรงเสริมทั้งเป็นรางวัลและคำชมเชย ส่งผลให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนและการทำกิจกรรม เพราะการที่นักเรียนเป็นผู้ลงมือกระทำและได้รับการเสริมแรง จะทำให้นักเรียนมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมซ้ำเดิมอีก ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนแบบร่วมมือที่มีการจัดรูปแบบกิจกรรมการเรียนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เป็นผู้ปฏิบัติจริงด้วยตนเอง โดยหลังการเรียนแบบร่วมมือจะมีการประเมินผลงานของกลุ่ม เพื่อที่จะคัดเลือกมอบเกียรติบัตรสำหรับกลุ่มที่ได้รับคะแนนสูง ซึ่งเป็นแรงเสริมแก่สมาชิกกลุ่มที่มีความพยายามและเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมเหล่านี้่อีกในการเรียนต่อไป

งานวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือรูปแบบ STAD ของสรไกร พรรคบุรี (2549, หน้า 78) ที่ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 และสอดคล้องกับงานวิจัยของปราโมทย์ ประเสริฐ (2552, หน้า 19-30) กล่าวว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือ นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นเป็นที่น่าพอใจ และนักศึกษามีความสนใจในการเรียนการสอนแบบร่วมมือ อยู่ในระดับมาก มีความตั้งใจและสนใจในเนื้อหาสาระและกิจกรรมการเรียนการสอน และสอดคล้องกับงานวิจัยของเลิศศักดิ์ ประกอบชัยชนะ (2544, หน้า 1) ทำการวิจัยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ เรื่อง การเคลื่อนที่ในแนววงกลม ระหว่างการสอนโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือกับการสอนตามคู่มือครู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตูลวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 88 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูของสสวท. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของชำนาญ คำชู (2546, หน้า 1) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และเจตคติทางวิทยาศาสตร์กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบการเรียนแบบร่วมมือกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือช่วยเพิ่มทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนการสอนของนักเรียนได้ จนบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ นอกจากนี้ การเรียนรู้การสอนแบบร่วมมือ ยังเป็นการส่งเสริมการทำงานร่วมกัน เป็นการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์สามารถปรับตัวให้อยู่กับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา วัฒายุ. (2554). การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน. สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ.
- นครชัย ชาญอุไร .(2547).“การพัฒนาศูคการเรียนเพื่อส่งเสริมการเรียนแบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิค STAD ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่อง รูปสามเหลี่ยมและรูปสี่เหลี่ยม.”วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการศึกษาศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปฎิมา ธิกุลวงษ์ .(2548). “ การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่อง ทศนิยม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เทคนิค TGT และวิธีสอนแบบปกติภาษาอังกฤษ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2540). หลักการสอน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.